

VERONICA & ANN-KATHRIN SCHMIDT

Cip, si Cirip

sau Lumea magică a mamei și a fetei ei

ILUSTRĂȚII DE ESTELA RĂILEANU

Cuvânt înainte

7

Lumea Păsărilor

9

Regatul Florilor

31

Zâna Curcubeu

41

Printesa Oac-Oac

51

Printesa Spic de Grâu

61

Lumea Păsărilor

emult, tare demult, Lumea în care trăim era cu totul altfel.

Globul pământesc era un singur Regat, iar în cel mai pitoresc loc al său se înălța un castel nemărginit.

Și se numea acest regat Lumea Păsărilor, și era condus de Regele Cip și Regina lui, Cirip. Deși ei erau oameni, Dumnezeu îi înzestrase cu un har cu totul și cu totul special: puteau ciripi asemenea păsărilor și aveau puterea de a le chema printr-o strigare din orice colț al Lumii. Vocea lor atrăgea păsările ca un magnet. Ei cântau împreună Cip-Cirip, Cip-Cirip, Cip-Cirip și adunau astfel în jurul lor stoluri de păsări care mai de care mai neobișnuite: viețuitoare tropicale și de mare, de munți și de oceane, de râu și de câmpie... Puțini știu că tocmai notele muzicale pe care le-a conceput Regina pentru a ghida cântecul și zborul păsărilor sunt cele pe care, mai târziu, compozitorii le-au folosit pentru a crea muzica zilelor noastre. Doar cu ajutorul acestor note Regina lăuda, porunceă, dojenea. Nu mai era nimeni pe această Planetă care să poată înfăptui magia Regelui și a Reginei păsărilor. Cip și Cirip aveau acest har, însă le lipsea cel mai important dar: acela de a fi părinți.

Regele nu doar conducea această Lume, ci era și dirijorul unei orchestre formidabile, cu cele mai speciale păsări din colecția lui: sticleți, ciocârlii, canari, privighetori, pițigoii, mierle, cinteze – toate alese după trilul lor inconfundabil. Oamenii îi iubeau nespus de mult pe Rege și Regină, pentru că datorită lor păsările coborau din văzduh și fermecau omenirea prin ciripitul și splendoarea lor. Tainele Cerului și Pământului erau în cântarea lor. Prietenia dintre om și pasăre era magnifică în felul ei; cântecele copiilor, la unison cu păsările, creau armonia din Lume, care bucura simțurile. Nimeni, de la Facerea Lumii, nu mai auzise și nu mai văzuse ceva mai frumos.

Regele Cip și Regina Cirip doreau un singur lucru: să devină cât mai degrabă părinți. Mai ales că mai toate familiile din regat aveau deja copii, iar nașterea urmașului regal întârzia. Tristețea îi copleșea, iar suferința unei așteptări fără succes le secase sufletul. De-atâtea nopți nedormite, ei deveniseră posomorâți, cântecele nu-i mai bucurau, soarele părea să se fi ascuns după nori pentru totdeauna. Și s-au supărat pe Lumea întreagă, pe toți oamenii care aveau copilași. Și dacă ar fi să-i descriem într-un singur cuvânt, atunci ar fi potrivit să-i numim malefici.

Și au rescris ei rânduiala Lumii, astfel încât părinții erau obligați să muncească din zori până-n noapte, ca să nu apuce să-și vadă copiii decât dormind. Nici ciripitul păsărilor nu mai reușea să-i facă fericiți pe copiii care simțeau lipsa căldurii părintești. Întreaga Lume era cuprinsă de tristețe. Timpul îngăduit unei familii pentru a fi împreună era atât de limitat, încât sfâșia sufletul micuților și al părinților deopotrivă.

La un moment dat, cântecul Cip-Cirip ce răzbătea de la castel nu s-a mai oprit. El a răsunat neconținut timp de patru anotimpuri! La început toți s-au bucurat, crezând că se pregătește o mare sărbătoare, cu mare fast. Dar cu cât mai multe păsări se îndreptau în stoluri către castel, fără a se mai întoarce din el, cu atât mai mult se îngrijorau și se întristau oamenii.

Iarna, în ajun de Anul Nou, Cip și Cirip reușiseră să adune toate păsările din întreaga Lume. Când ceasul cu cuc a bătut de 12 ori, miile de ferestre ale castelului s-au închis pentru totdeauna, iar odată cu ele și una din minunile Lumii, Păsările.

Nu există cuvinte pentru a descrie cât de pustie era Lumea fără păsări. Cântecul au amuțit, doar când și când mai răzbătea un ciripit surd și apăsător care transmitea nefericirea ce se instalase între zidurile înalte ale palatului. Timpul trecea mult mai greu fără cântecul minunat al păsărilor și fără vocile cristaline ale copiilor din Univers.

Au trecut mulți ani, ani triști, ani grei de așteptare... Dar într-o zi de primăvară, un ciripit vesel a străbătut de la palat. Mai întâi s-a auzit încet, apoi tot mai mult și mai mult, pentru a transmite o mare veste, și anume nașterea unei Prințese! Regele și Regina erau extrem de fericiți, dar nimeni nu puteau alege un nume pentru micuța lor. S-au gândit mult, și iată că într-un final a răsunat numele melodios Avis. Cip și Cirip au crezut că, dacă n-ar fi fost păsările, fiica lor nu ar fi venit pe Lume. De aceea, au hotărât să le lase pentru totdeauna în castel, ca să-i devină tovarăși credincioși. Acesta i-a fost darul de botez. Și s-au bucurat oamenii, dar s-au și întristat...

De atunci, Prințesa creștea înconjurată de muzică și se distra dirijând orchestra păsărilor din castel imediat ce a învățat o parte din harul părinților săi. Înăripatele erau singurele ei prietene. Din clipa în care se născuse Avis, părinții ei deveniseră exagerat de protectori. Asemenea păsărilor, Avis nu avea voie să părăsească palatul, însă ele o fascinau atât de mult încât, până târziu, nici nu a avut curiozitatea să afle ce este dincolo de ferestre. În plus, părinții au asigurat-o că tot ce este mai frumos în Lume se află chiar în casa ei.

Cât despre lumea de afară, tot ce știa micuța erau convingerile și poveștile părinților ei despre o lume tristă, fără păsări, cu pericole inevitabile și o mulțime de oameni răi.

